

LIBRIS | We know books

Sophia și Rainbow

**JULIE
SYKES**

Ilustrații de
**LUCY
TRUMAN**

Traducere de
Parmena Zirină

Editura Univers

– Aproape am ajuns la școală! exclamă Sophia, văzând semnul din față.

Pe acesta scria, cu litere cursive aurite, Academia Unicornilor, iar alături era o pictură cu un unicorn alb ca zăpada și un curcubeu arcuit deasupra capului său. O săgeată arăta către o alee mărginită de copaci.

– Să ne întrecem până la capătul aleii, strigă Harry, fratele Sophiei, de șapte ani.

Sophia abia aștepta să vadă școala, după cinci ore de călărit, și i-ar fi plăcut tare mult să galopeze, dar alunecă jos de pe spatele zburlit al poneiului ei sur și îi mângâie cu drag greabănul.

– Îmi pare rău, Harry, dar Clover este obosit. Nu o să ne întrecem acum.

Clover, care era bătrân și nu mai putea să meargă atât de repede, adulmecă recunoscător părul Sophiei. Cârlionții ei negri și lungi atârnavau peste botul lui ca o mustață lungă. Sophia chicoti, dar simțea o mare emoție în stomac. Acum împlinise zece ani, era încântată că putea să meargă la Academia Unicornilor și, în sfârșit, să aibă un unicorn al ei. Dar îi va fi foarte dor de Clover!

– Este totul în ordine, draga mea? o întrebă mama, venind la trap din urmă.

Solitaire, unicornul ei, era adult și arăta foarte elegant în comparație cu Clover, cel cu picioare scurte.

– Timpul pe care îl vei petrece la școală va fi fantastic, dar cred că acum te simți destul de ciudat. Să îți aduci aminte să fii politicoasă și te rog să gândești înainte să te repezi să faci ceva.

Sophia rânji.

– De parcă și fac asta de obicei, mama!

– Hm, spuse mama ei ridicând din sprâncene. Apoi expresia i se îmblânzi.

– Adu-ți aminte că toți ceilalți, fete și băieți, vor avea aceleași emoții ca și tine. Dar nu va trece mult timp până o să vă cunoașteți.

– Am emoții când vine vorba de făcut prieteni, recunosc Sophia, dar îmi fac mai multe griji pentru Clover.

Mângâie ușor greabănul lui Clover.

– Crezi că va fi OK fără mine?

– O să fie bine, spuse mama ei. Îmbătrânește și o să fie mai fericit cu o viață mai liniștită. Harry și cu mine ne vom asigura că primește destule îmbrățișări și răsfățuri. Nu te mai gândi la Clover, doar distrează-te în timp ce îți cunoști unicornul tău special, creează o legătură cu el și învățați să lucrați împreună ca să ne protejați insula.

Inima Sophiei începu să bată cu putere. Îi plăcea gândul de a proteja Insula Unicornilor, frumoasa lor casă.

– Mă întreb oare cum va fi unicornul meu și ce puteri magice va avea. Sper să poată vindeca, așa cum face Solitaire.

Fiecare unicorn se năștea cu puterile lui speciale. Existau multe puteri diferite, iar unicornii tineri aflau de obicei ce puteau face în primul an la Academia Unicornilor.

Mama Sophiei se aplecă spre ea ca să-i așeze o suviță ce îi atârna deasupra ochilor.

– Sunt sigură că îți vei iubi unicornul, indiferent ce putere va avea.

Sophia tăcea în timp ce îl călărea pe Clover către școală, trecând prin tunelul verde de copaci. Chiar își dorea ca unicornul ei să poată vindeca. Poate ar fi putut să îndepărteze durerile de care suferea Clover cu magie vindecătoare.

Când ajunseră la capătul tunelului, Sophia și Clover ieșiră în lumina palidă de ianuarie. O cuprinse entuziasmul când văzu clădirea enormă din marmură și sticlă, cu o fântână arteziană în față. De mulți ani visase momentul acesta.

– Este frumoasă!

Sophia abia putea să își ia ochii de la turnurile maiestuoase ale școlii și de la grădinile perfect îngrijite, pline de arbuști și flori, chiar și iarnă. În depărtare strălucea în soare apa magică, multicoloră a faimosului Lac Scânteietor.

– Îmi doresc să fiu mare să pot veni și eu aici, spuse Harry cu jind.

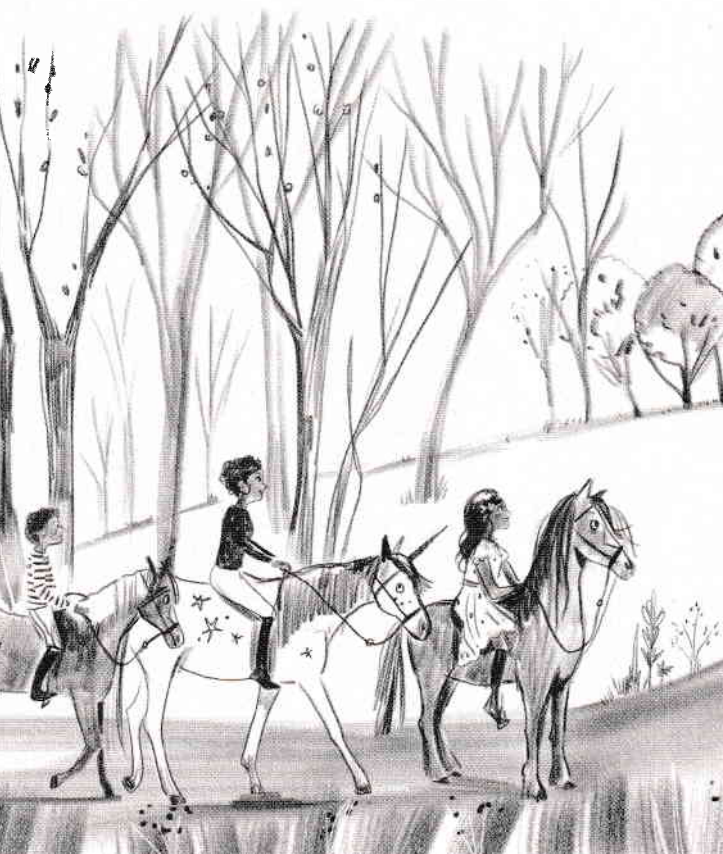
Fete și băieți alergau în toate direcțiile. Profesorii dădeau instrucțiuni cu voce tare. Un grup de fete stătea la baza scărilor care duceau la

intrarea în școală. Păreau că abia sosiseră. Sophia inspiră adânc. Venise momentul. Era timpul să își ia rămas-bun de la Clover și de la familia ei! Își înfășură brațele în jurul lui Clover și își îngropă fața și lacrimile în coama lui catifelată.

– La revedere, dragă Clover. Să te odihnești și să paști în liniște pe câmpii.

Mama îi atinse brațul.

LBRIS | Sophia și Rainbow

We know
books

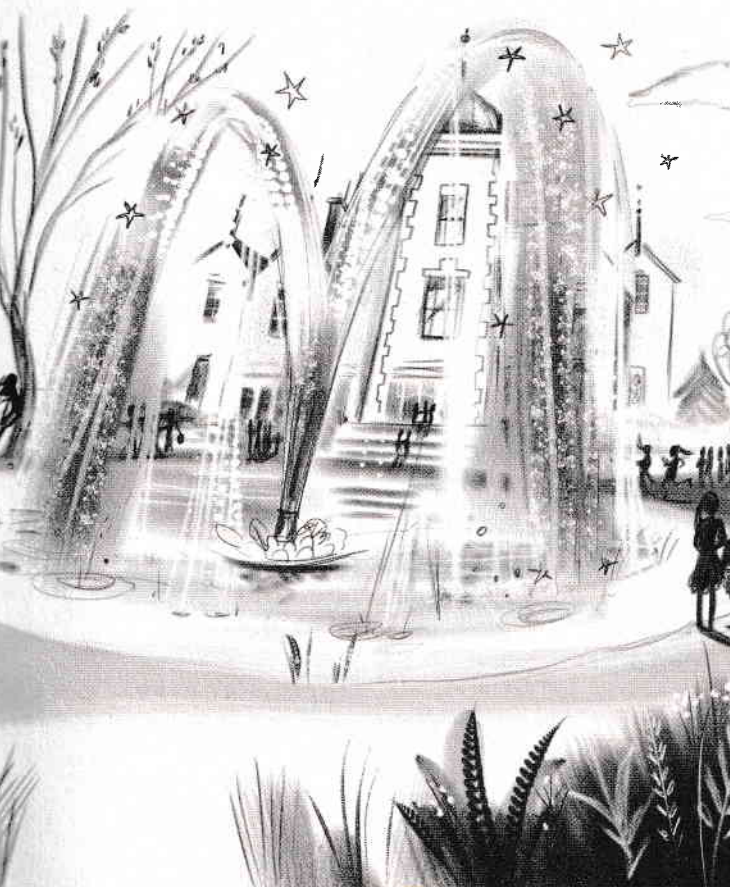
– Vrei să vin cu tine?

– Nu, o să fiu bine.

Sophia își șterse lacrimile de coama lui Clover înaintea să îi îmbrățișeze pe mama și pe Harry.

– Pa!

Sophia se apropie de cele cinci fete. Cel mai mult îi plăcea cum arăta în special una dintre ele, cu o floare de nu-mă-uita în păr și tunsoare bob.

Îi zâmbi, iar fata îi întoarse zâmbetul. Sophia era pe cale să o întrebe cum se numea, când tocmai le abordă o doamnă înaltă. Aceasta avea o față subțire și palidă, iar pe nasul lung purta ochelari mici, prinși cu un lanț la capete. Lângă ea mergea o fată cu păr șaten ondulat, foarte sigură pe ea. Avea ochi verzi, ageri și un nas lung și subțire, exact ca al profesoarei. Sophia îi zâmbi, dar fata doar strâmbă din nas, ca și cum ar fi simțit un miros urât.

– Fetelor, spuse brusc profesoara. Eu sunt domnișoara Nettles, profesoara voastră de geografie și cultură. Urmați-mă. Ați ajuns ultimele, iar domnișoara Primrose vă așteaptă în salon pentru a vă prezenta unicornii. Grăbiți-vă! Nu vă mocăiți!

Sophia se nimeri lângă fata cu părul brunet.

– Bună, eu sunt Sophia, șopti ea.

– Eu sunt Ava, răspuse fata.

Făcu un semn din cap către domnișoara Nettles.

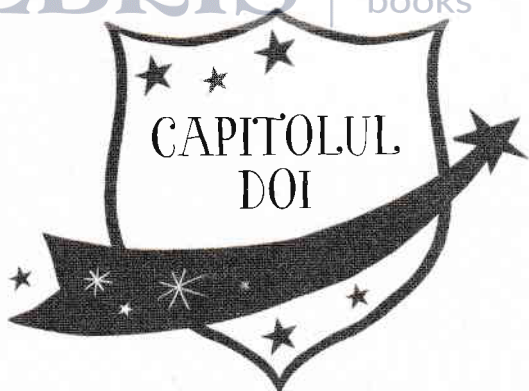
– Pare un pic înfricoșătoare, nu-i așa?

Domnișoara Nettles întoarse rapid capul. Gâtul ei subțire și ochii răi o făceau să arate precum o țestoasă nervoasă.

– Nu vorbiți! se răsti ea.

Ava se strâmbă la Sophia, care începu să chicotească. Simțea o scânteie de fericire. Ea și Ava vor fi cu siguranță prietene!

Fetele urcară scările de marmură și intrară pe ușa imensă. Școala era luminoasă și aerisită, cu foarte multe ferestre. Era decorată cu statui și picturi cu unicorni. Domnișoara Nettles mergea atât de repede, încât Sophia abia avusese timp să le observe, pe fiecare în parte. Totul era foarte grandios, colorat și enorm. Sophia era sigură că își va petrece prima săptămână rătăcindu-se prin școală.

Într-un final, domnișoara Nettles se opri în fața unei uși boltite, din sticlă multicoloră, care îi amintea Sophiei de lac.

– Vom intra în sala mare. Trebuie să vă comportați civilizată și să vă asigurați că arătați

